

Stevige benen

Colofon

ISBN: 978 94 6365 730 3
1e druk 2025
© 2025, Simone Verdonschot

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Stevige benen

Simone Verdonschot

Voorwoord

Nu ik achteraf terugdenk aan mijn Te Araroa avonturen, lijkt het soms maar een tijdelijke onderbreking van het dagelijkse leven, gewoon een korte, actieve vakantie. Naarmate de tijd verstrijkt, vervagen de gebeurtenissen en verliezen ze intensiteit. Dat vind ik jammer, want de Te Araroa is heel veel meer, het is mijn thuis geweest. Het heeft me uitgedaagd, sterker gemaakt en me laten groeien. Vaak hebben de minuten als uren gevoeld. Ik wil het niet vergeten en daarom heb ik het opgeschreven.

Graag wil ik mijn familie en vrienden bedanken. Ik ben, tot voor kort, niet bepaald een open boek geweest over mijn innerlijke strijd. Ik besef heel goed dat mijn verdriet jullie ook verdriet heeft gedaan. Bedankt voor jullie onvoorwaardelijke steun. Bedankt Charlotte, ik waardeer het enorm dat je naar de andere kant van de wereld bent gereisd en dat ik een stukje van dit avontuur met jou heb kunnen delen.

Bedankt Sabine, Lee, John, Tiny, Toine en alle andere overzeese vrienden en kennissen. Door jullie voelde ik me heel erg thuis in een vreemd land.

Bedankt schapenboer, die me op een warme zomerdag inhaalde en me een ijskoud blikje fris overhandigde. Bedankt alle andere 'trail angels' voor de onverwachte lichtpuntjes op deze zware tocht.

Uit respect voor de privacy van de personen waarover ik schrijf, zijn sommige namen en karakter- en locatiekenmerken fictief. De gebeurtenissen en gevoelens zijn echt.

Hoe een ietwat stevige, Limburgse meid besluit om naar de andere kant van de wereld te reizen voor een wandeling van maar liefst 3.000 kilometer.

De deuren van de bus glijden achter me dicht. De buschauffeur kijkt naar mijn regenjas, waarvan druppels naar beneden rollen en belanden op de grijze vloer. Desalniettemin begroet hij me vriendelijk. Het is natuurlijk ook niet mijn schuld dat de regen met bakken uit de lucht komt vallen. Mijn backpack ligt beneden in het ruim, ik heb alleen een stoffen rugzak met een fles water, telefoon en een leesboek. Mijn oortjes zitten nog in mijn backpack en daar baal ik van. Gedurende de vijf uur durende busrit naar het noorden, kan ik dus géén muziek luisteren of filmpjes kijken.

De regen klettert tegen de ruiten en vervaagt mijn zicht. Het is rustig in de winkelstraat. De felgekleurde uithangborden zijn nauwelijks nog te lezen. De flatgebouwen kan ik nog maar net onderscheiden in het mistige, donkere weer. En toch weet ik precies waar ik ben. Ondanks dat ik ruim 18.000 kilometer van huis ben, voelen de straten vertrouwd. Dit is mijn thuis geweest, Auckland. Twee jaar geleden, op mijn vijftiende, heb ik gewoond in een van de buitenwijken. Nu ik terug ben, voelt het eigenlijk alsof ik nooit ben weggeweest. We naderen de Harbour Bridge, de bus kan zijn tempo nu stevig opvoeren. De stortregen vervaagt volledig mijn zicht, wat jammer is, want ik weet wat ik zou zien op een zonnige dag: een helderblauwe zee en de prachtige skyline van Auckland. Ik heb het fijn gehad hier. Het is een leerzame tijd geweest, een tijd vol avontuur en nieuwe vrienden. Een tevreden tijd die, tot mijn grote spijt, tegelijkertijd is geëindigd met mijn werkvisum.

Het opnieuw aarden in Nederland is me zwaar gevallen. Ik heb me de afgelopen tijd rot gepiekerd over de steken die ik

heb laten vallen. Ik laat mijn hoofd rusten tegen de koude ruit. Ook al wil ik het niet, voor de duizendste keer laat ik de gebeurtenissen van de afgelopen maanden afspeelen in mijn hoofd.

Eenmaal terug in Nederland pakte ik mijn leven weer op alsof ik nooit was weggeweest. Ik vond een tijdelijke woning en een tijdelijke baan als leerkracht in Utrecht. Ik had het niet slecht voor elkaar, maar ik had het ook niet goed voor elkaar. In de tijd dat ik in Nieuw-Zeeland woonde waren mijn vrienden thuis getransformeerd van oud-studenten naar gesettelde stellen en gezinnen. Maar ik was nog altijd dat meisje dat in een studentenkamer woonde en in haar eentje naar verjaardagen ging. Ik zocht een beter passende baan, verlangde naar een huis voor mezelf en stond open voor een relatie. Ik zocht alles tegelijk. Ik schreef de ene na de andere sollicitatiebrief, zocht naar woningen en ging regelmatig op date met zomaar een knul uit de stad. Toch, vrijwel iedere stap in de richting van settelen werd beantwoord met een standaardafwijzing. Er was namelijk steeds iemand anders die net wat beter op de betreffende plek paste. Ik kwam niet verder, maar ik bleef zoeken, totdat de datum aanbrak dat ik mijn tijdelijke woning moest verlaten en ik nog geen nieuwe woonplek had gevonden. Ik had maar drie dozen en vier vuilniszakken nodig om mijn gehele inboedel in te pakken. Met zorg zette ik mijn planten in een kartonnen doos. Mijn kledingkast was al leeg, op een paar bontgekleurde sokken na. Ik greep ze en smeed ze in zomaar een verhuisdoos. Mis. Ik zakte neer op het zachte tapijt, met mijn rug tegen de verwarming, zo zat ik als kind ook altijd. Ik keek naar de ruime, lege kamer en de paar overgebleven meubelstukken. Het waren Jonnekes spullen. Ik had haar nooit ontmoet, maar ik mocht haar kamer onderhuren voor de tijd dat zij surflessen gaf in Portugal. Jonneke kwam snel weer terug. Ik moest weg. Ik wilde niet weg, ik wilde ook niet blijven, ik wist eigenlijk niet zo goed

meer wat ik wilde. Ik had niks te willen. Het was me niet gelukt om een woning te vinden en daarom moest ik noodgedwongen terug verhuizen naar mijn ouders in Limburg.

Ik haalde mijn laptop uit mijn rugzak. Nog één keer, ik wilde gewoon nog één keer de berichten controleren van de woningwebsite. Ik had immers een paar aanvragen gedaan waarop ik nooit een antwoord had gekregen. Mijn muis gleed naar mijn inbox. Géén berichten, ik zuchtte. Automatisch gleden mijn ogen over de advertenties, ik scrolde naar beneden. WAT?! Mijn ogen bleven hangen op een foto van een lichte kamer met houten meubels en veel planten, mijn kamer.

Dorpstraat 274 is op zoek naar een nieuwe huisgenoot (man/vrouw, werkend 25+)!

Binnen één seconde veranderde mijn gemoedstoestand van verbaasd, naar boos, naar teleurstelling en verdriet. Gebeurde dit echt? Waarom vertelde niemand me dat Jonneke helemaal niet van plan was om terug te komen naar Nederland? Ik sloeg mijn laptop dicht en liep stampend door het huis. 'Iemand thuis?!' riep ik door de gang, maar een reactie bleef uit. Ook de gezamenlijke keuken was leeg en toevallig behoorlijk schoon, op een paar lege bierflesjes na. De biertjes die ik de vorige avond nog samen met Sjors had leeggedronken. Sjors, mijn huisgenoot, die gisteren nog vol medeleven liet weten dat hij het zo vervelend voor me vond. Hij moest gisteren al geweten hebben dat de kamer beschikbaar bleef. Sterker nog, hij moest mij, samen met de andere huisgenoten, al weggestemd hebben als potentiële kandidaat. Ergens begreep ik het wel, ik paste niet in het huis, maar toch. Iemand van hen had me toch kunnen inlichten?

Met tranen van woede trok ik de deur achter me dicht. Het hoofdstuk Utrecht was hiermee afgesloten. Het voelde als het beklimmen van een hoge berg waarbij ik halverwege naar beneden donderde, nog dieper dan het startpunt. Wat moest ik doen? Opnieuw naar

boven? Naar de piek die nog niet in zicht was? Nee, ik realiseerde me heel goed dat ik op een nulpunt stond, ik had weinig te verliezen. Ik draaide me om en koos een nieuw pad. Ik hoefde er niet eens lang over na te denken. Diezelfde week boekte ik een enkeltje terug naar Nieuw-Zeeland, met als doel om daar de Te Araroa Trail (TA) te lopen, een langeafstandswandeling van zo'n 3.000 kilometer, helemaal van noord naar zuid.

De bus stopt in het noorden van Auckland, ik ben nu vlak bij het huis van Sharon, mijn oud-collega met wie ik een fijne band heb opgebouwd. Een paar mensen stappen in. Een vrouw met prachtig lang donker haar, een gebruinde huid en vriendelijke ogen begroet me eerst voordat ze naast me komt zitten. Ik vermoed dat ze Maori is, maar ze zou natuurlijk ook van een van de eilanden af kunnen stammen. De vrouw is gezet, ze past niet op de stoel. Ik maak wat meer plaats, maar desondanks kan ik niet voorkomen dat haar arm tegen de mijne aan drukt. Mijn droge spijkerblouse absorbeert de regendruppels op haar regenjas. Ik draai me richting het raam, mijn elleboog steunend op het smalle venster en mijn hoofd rustend op mijn hand. De bus rijdt door een tunnel. Buiten wordt alles donker en ik zie alleen nog maar een reflectie van mijn eigen gezicht in het glas. Mijn goudbruine haren hangen in een lange paardenstaart langs mijn wangen. Het beeld is te wazig om mijn sproeten te kunnen onderscheiden, maar de contouren van mijn wipneus zijn duidelijk te zien. Mijn blik blijft hangen op mijn kin. In een reflex doe ik mijn hoofd omhoog, zodat mijn onderkin niet meer zichtbaar is. Het is een gewoonte van me, al heel lang. In iedere spiegel of winkelruit check ik vanzelfsprekend mijn zwakke plekken; kin, buik, bovenbenen, billen. Ik trek dan onopvallend mijn kleding recht en breng mijn lijf in een betere positie, kin omhoog, buik in.

Als kind deed ik dit ook al. Ik zie mezelf nog lopen door de gang van mijn basisschool. Meestal was de gang vol met kinderen, maar die dag was de gang verlaten. Terwijl ik liep, liet ik mijn vingers over de tientallen jassen glijden die aan de kapstok hingen. Ik wilde de stoffen gewoon voelen. Ik vertraagde mijn pas en keek om me heen, zoekend naar iets waardoor ik mijn terugkomst in de klas nog even kon uitstellen. Mijn oog viel op de reflectie in de ruit van de klapdeur. Ik zag het wazige spiegelbeeld van mezelf in een knalgroene broek dichterbij komen. Die knalgroene broek had mijn volle aandacht. Ik voelde hoe mijn bovenbenen elkaar raakten en hoe het stof langs mijn huid schoof. Ik voelde me dik, mijn benen waren te dik, ik wist het al, maar met deze broek viel het wel heel erg op. Naarmate ik de ruit naderde, leken mijn bovenbenen te groeien. Ik voelde de stof bij iedere pas uitrekken. Ik stopte en keek naar mezelf. Ik trok mijn buik in. De rand van mijn broek zat nu los. Ik ademde in en zette mijn buik uit. De rand zat strak en ik voelde spanning op de knoop. Toen ik die middag thuiskwam, rende ik naar mijn kamer, waar ik de broek uittrok, oppropte en achter in mijn kledingkast verstopte. Dat was de dag waarop ik besloot om géén strakke broeken meer te dragen. Ik zei tegen mijn moeder dat ik strakke broeken niet lekker vond zitten, maar dat was niet waar. Ik wilde ze niet meer dragen omdat ik me schaamde. Ik wilde niet dat iedereen kon zien hoe dik ik was, een wijde broek was meer verhullend. Met een wijde broek legde ik de nadruk niet op mijn stevige benen.

De vrouw naast me stoot me aan en haalt me uit mijn gedachten. ‘O sorry,’ zegt ze. Ze haalt een notitieboekje uit haar tas en begint erin te bladeren. Ik kijk weer naar buiten. Nog steeds regent het pijpenstelen, maar zo nu en dan vang ik een glimp op van het landschap. De stad ligt nu echt achter me en heeft plaatsgemaakt voor een donkergroene, bosrijke omgeving. Zal ik hier straks lopen? De heuvels zijn niet heel hoog, maar met

deze weersomstandigheden voorzie ik toch een behoorlijke uitdaging. Hoe zou het zijn om in dit bos te kamperen terwijl het misschien wel dagenlang regent? Zou mijn tent de stortregen wel aankunnen? Ik weet het niet. Er is nog zóveel dat ik niet weet over de TA. Ik draai op mijn stoel, zoekend naar een comfortabele houding. Onrustig zak ik verder onderuit en kijk ik weer naar buiten. De bus passeert een heleboel rivieren en stroompjes. Ze zijn stuk voor stuk overstroomd. Hele oevers staan onder water, wandelpaden zijn blank komen te staan en ik zie een hek waarvan nog maar een paar centimeter boven het wateroppervlak uitsteekt. Misschien loopt daar wel mijn pad? Ik zou zomaar in het water kunnen vallen. Wat doe ik als mijn spullen nat zijn? Ben ik echt wel klaar voor dit avontuur? Ik tik met mijn voet op de grond, met mijn tanden probeer ik een loszittend stukje van mijn nagel te bijten. Ik maak mezelf gek zo. Met een zucht draai ik me om, met mijn rug naar het overstroomde landschap, mijn blik gericht op mijn medepassagiers. De vrouw schrijft met sierletters in haar notitieboekje. Ze zit zó dicht tegen me aan, dat ik met gemak de quote kan lezen: *'When nothing seems to go right, go left'*, staat er met krullerige letters geschreven. Ik kan een glimlach niet onderdrukken, typisch, het is precies wat ik aan het doen ben. Na een paar tegenslagen in Utrecht heb ik een andere richting gekozen. En dat is natuurlijk precies hetgeen ik straks ook kan doen. Ik hoef niet naar Bluff, het meest zuidelijke punt van Nieuw-Zeeland, te lopen. Als ik pijn heb of als ik mijn bagage niet op orde heb, of als ik me om een andere reden niet prettig voel, dan kan ik gewoon een andere richting kiezen. Het is niet mijn doel om de hele Te Araroa te halen, ik wil hem vooral gewoon beginnen, daarna zien we wel verder. Desnoods sla ik vier keer linksaf en voor ik het weet sta ik weer veilig met beide benen op Nederlandse bodem. Alles mag, niets moet.

Geen waterdichte voorbereiding in de stromende regen

Nog 3.040 kilometer te gaan

In mijn dagdromen over de TA is het altijd mooi weer geweest. Ik leun naar achteren, met mijn hoofd op de rand van een gestoffeerde fauteuil en staar door het raam van het hostel. Sinds mijn aankomst in Nieuw-Zeeland regent het, bijna non-stop. Het grasveld staat blank, de bodem is verzadigd. De goten kunnen het water niet meer afvoeren, stroompjes geleiden het water naar de dieper gelegen plekken, waar hele plassen ontstaan. Ik kijk naar de donkere lucht die zijn lading water nog lang niet heeft gelost. Ik sta op en loop over de houten vloer van de keuken van het hostel. Ik heb nog geen andere backpackers gezien, zeker geen andere wandelaars. Ik neem plaats aan de houten tafel en leg mijn kaarten en notitieboek open. Tot nu toe heb ik de kaarten en informatie alleen vluchtig bestudeerd, maar vandaag wil ik weten waar ik aan toe ben. Ik teken de route op mijn kaart en open de app Guthook Map. Deze digitale landkaart werkt offline en geeft naast de TA-route ook informatie over campings, waterbronnen en hutten. Daarnaast kunnen gebruikers notities achterlaten met daarin waarschuwingen, tips en aanbevelingen. Ik noteer het aantal kilometers dat ik per dag verwacht te lopen en schrijf de namen van de campings op. Mijn ogen glijden van het lijstje naar mijn kaart en terug. Ik adem rustig uit. Ja, voor de eerste vier dagen moet het goedkomen, ik loop vrijwel alleen maar over het strand, hoe heftig kan dat zijn in stromende regen? Op dag vijf van de trail lees ik met name waarschuwingen: 'Deze is echt zwaar!' 'Het kostte me zeker negen uur.' 'Niet aan te raden bij slecht weer, heftige track.' Even sluit ik mijn ogen en probeer ik me de jungle voor te stellen onder deze weersomstandigheden. Ik voel me een beginne-

ling, zó onervaren en een beetje misselijk. Ik heb geen idee waar ik aan begin, echt geen idee. Ik stapel mijn papieren op en zet mijn telefoon uit. Die eerste vier dagen gaan lukken, daarna kijk ik wel verder.

Naast het bed in het hostel liggen al mijn spullen uitgestald. Nadat ik alles gecontroleerd heb, stop ik de spullen weer zorgvuldig in mijn backpack. Eerst mijn tent, waar ik nog nooit in heb geslapen, daarna berg ik mijn kleren op in een drybag. Helemaal bovenin stop ik mijn eten: salamiworstjes, blikjes tonijn en poeders voor pastasaus. Ik zucht, het eten is misschien nog wel een grotere uitdaging dan de tocht zelf. Een groot deel van het voedsel dat net door mijn handen is gegaan, is voedsel dat ik normaliter niet eet. Het is voedsel dat ik ooit verbannen heb uit mijn dieet. Ik tel de pakjes noedels en stop deze in het zijvak. De mueslirepen prop ik in de holtet. Eten is een uitdaging voor me, dat is het altijd al geweest, als tiener heb ik een eetstoornis gehad. Inmiddels ben ik al jaren redelijk stabiel, te danken aan mijn reddingsboei van structuur en verse, gezonde producten. Ik weet dat deze boei vanaf morgen weg zal drijven en die gedachte beangstigt me meer dan de hoge bergen die op de TA liggen.

Als ik de volgende ochtend mijn ogen open hoor ik direct hoe de regen tegen de ruiten aan klettert. Ik stap uit bed en open het gordijn. De binnenplaats van het hostel staat blank en de regen plentst hevig in de plassen. De takken van de bomen waaien gevaarlijk heen en weer. Volgens de weersvoorspelling moet het beter zijn op Cape Reinga, maar ik heb er op dit moment weinig vertrouwen in. Tijdrekkend controleer ik nog één keer al mijn spullen. Hopend dat de storm gaat liggen. Hopend dat ik niet in deze stortregen aan de kant van de snelweg hoeft staan te wachten op een lift. De regen houdt stug vol. Ik adem diep in en uit, rits mijn regenjas dicht, hijs mijn

backpack over mijn schouders en loop richting de receptie om mijn sleutel in te leveren.

‘Hé, waar ga jij naartoe?’ vraagt een mannenstem achter me. Ik draai me om. ‘Naar Cape Reinga.’

‘Cool, ik ook, wil je toevallig een lift?’ vraagt de jongeman met een brede glimlach.

‘Dat zou fantastisch zijn!’ antwoord ik dankbaar.

Een half uur later stap ik in Frederics oude gezinswagen. Hij heeft de achterbank eruit gehaald zodat er plek is voor een matras en een heleboel andere spullen. Als ik over mijn schouder kijk, zie ik kleding, schoenen, blikjes tomatensoep en pannen. ‘Welkom in mijn huis!’ zegt hij lachend terwijl hij de auto start. ‘Deze roestbak is van alle gemakken voorzien en heeft al behoorlijk wat kilometers gemaakt.’

Ik zak iets onderuit. Frederic is erg spraakzaam. Enthousiast vertelt hij hoe hij al maandenlang rondreist en de tijd van zijn leven heeft. ‘Wat zijn jouw plannen eigenlijk?’ vraagt hij geïnteresseerd.

‘Ik ga vandaag beginnen met de Te Araroa trail, zegt je dat toevallig iets?’

Frederic draait zich naar me toe en kijkt me met grote ogen aan. ‘Dat meen je niet!’ zegt hij opgewekt. ‘Ik ken een paar mensen die hem hebben gelopen, geweldig! Ik heb zelf ook weleens overwogen om de tocht te lopen, maar heb daar niet genoeg tijd voor. Volgende maand ga ik terug naar Duitsland, weet je. Maar, respect voor mensen die dat doen. Ik vind het een eer dat ik je weg mag brengen!’ Frederic heeft een paar secties van de TA gelopen en vertelt enthousiast over hoe mooi en heftig de stukken zijn. ‘Jij gaat nogal wat tegenkomen de komende maanden; rotsklimmen, rivieren oversteken en door dichte jungle trekken.’

Het zijn berichten die ik eerder heb gehoord, maar ditmaal is

de toon niet waarschuwend, maar eerder enthousiast. Frederic praat over avontuur in plaats van over obstakels, een toon die ik best kan waarderen. 'Als je het niet wilt, moet je het gewoon zeggen,' begint Frederic voorzichtig, 'maar, hoe zou je het vinden als ik een klein stukje met je meeloop?'

De druppels op de voorruit verkleinen en de grijze wolken verdunnen. Tegen de tijd dat we bij Cape Reinga aankomen is de lucht weer helder blauw, een groter contrast met de natte, grijze ochtend is bijna niet mogelijk. Ik kan niet geloven hoeveel geluk ik heb. Samen met Frederic loop ik richting de witte vuurtoren. Mijn hartslag is hoog, niet van de inspanning, maar van de zenuwen. Mijn droom is tot nu toe alleen maar een droom geweest. Ik sta aan de start van een groot avontuur, misschien wel de grootste uitdaging die ik ooit ben aangegaan. De lucht is warm, de zonnestralen branden lichtjes op mijn huid. De rotsachtige kust, de helderblauwe zee en de witte vuurtoren vormen een prachtig plaatje. Automatisch loop ik naar de knalgele wegwijzer, die het noordelijkste punt van Nieuw-Zeeland symboliseert. Met mijn hand raak ik de paal aan, alsof ik me incheck voor de TA. Frederic maakt een foto van me waarop ik hoopvol wijs naar het bordje Bluff, mijn eindbestemming. Dan gaan we van start. Samen lopen we door de duinen, hoge duinen die begroeid zijn met grassen en struiken. Via een rotsachtige klif lopen we omlaag richting de zandduinen. Na een tijdje neemt Frederic plaats op een platte steen.

'Ik vind dit een mooie plek om te lunchen.' Gelijk heeft hij, we kijken uit op een geel, verlaten strand en een helderblauwe zee.

'Dan denk ik dat ik het vanaf hier zelf moet doen. Bedankt voor de lift en bedankt dat je erbij was.'

'Het was me een genoegen. Wees alert, maar wees niet bang en geniet!' We omhelzen elkaar en dan ga ik alleen verder.

Wees alert, maar wees niet bang, ik vind het een mooie gedachte. Sinds ik de knoop heb doorgehakt om de TA te wandelen, word ik zo nu en dan overvallen door zorgen. Een waterval van twijfels, onzekerheden en moeilijkheden gieren dan door mijn lijf. Soms stop ik ze weg. Het helpt om dingen niet te weten, voor even tenminste, want zo nu en dan schrik ik op van een gevoel dat ik onwetend en onvoorbereid ben. Ik twijfel of ik sterk genoeg ben, ik twijfel of ik het wel kan, ik twijfel of ik wel goed genoeg ben.

Die twijfel aan mezelf is niet nieuw voor me. Zolang als ik me kan herinneren heb ik moeite gehad om mezelf te accepteren. Ik vond mezelf geen leuk kind en verlangde ernaar om iemand anders te zijn. Wanhopig ging ik in mijn omgeving op zoek naar idealen. Ik vergeleek mezelf met klasgenoten en oudere nichten, maar een eerlijke wedstrijd was het niet. Toch weerhield het me er niet van om te dromen over een betere versie van mezelf. Als vijfjarige maakte ik kennis met een van mijn rolmodellen. Ik zat op het tapijt, met mijn rug tegen de verwarming en keek naar de tv. Met grote ogen keek ik naar een turnwedstrijd, diep onder de indruk van alle kunstjes die de atleten lieten zien. Ik kon ook een beetje turnen, maar lang niet zó goed. Ik sprong op en probeerde de bewegingen na te doen die de turnsters lieten zien. De lijn op de parketvloer was mijn turnbalk. In beeld kwam een meisje met een roze turnpak vol glitters. Ik ging voor de tv staan, onder de indruk van haar pakje, haar blonde krulhaar, haar sterke, dunne lijf en de prachtige oefening die ze liet zien. Ik kon haar naam niet lezen en daarom noemde ik haar maar Rachel. Ik wilde niet zijn zoals Simone, ik wilde zijn zoals Rachel. 's Avonds voor het slapengaan deed ik een wens. In sprookjes kwamen wensen uit, dus waarom zou de mijne niet uitkomen? Ik wenste iedere avond dat ik wakker zou worden als Rachel. Ergens wist ik ook wel dat het niet

echt zou gebeuren, maar toch, iedere ochtend keek ik teleurgesteld naar mezelf in de spiegel.

Mijn voeten laten een spoor achter in het zachte, gele strandzand. Het is niet het enige spoor, twee personen zijn me vandaag of gisteren al voorgegaan, hun sporen wijzen me de weg. Het strand is verlaten, wat ik onbegrijpelijk vind, want deze plek is prachtig. Het strand is omringd door kliffen en hoge duinen, die bekleed zijn met grote, donkergroene planten met roodbruine bloemen. Dit, in combinatie met de helderblauwe lucht, voelt als een tropisch paradijs, maar dan beter, want hier is helemaal niemand. Ik steek mijn armen uit, voel hoe de zeewind door mijn kleren waait.

Al na een paar uur lopen bereik ik de eerste camping. Omdat wildkamperen in de duinen niet is toegestaan, zal ik gebruikmaken van de paar campings die op de route liggen. Op een met gras beklede heuvel is een prachtig houten afdak gebouwd, rond, met in het midden een picknicktafel. Er is water en een toilet. Tussen de struiken zijn voldoende vlakke plekken om een tent neer te zetten. In de schaduw staan twee kleine tenten. Een man en een vrouw zwaaien enthousiast naar me als ik de camping betreed. Ik leg mijn backpack onder het afdak en loop naar ze toe.

‘Welkom!’ zegt een jonge vrouw van mijn leeftijd. ‘Ik ben Sophie en dit is mijn vader Harry.’

‘Aangenaam, ik ben Simone, lopen jullie ook de Te Araroa?’
‘Zij wel,’ zegt Harry, ‘ik heb haar een lift gegeven naar Cape Reinga, maar ik kon niet gewoon gedag zeggen. Daarom zal ik 90 Miles Beach met haar meelopen.’ Harry opent zijn tas en haalt er een fles rode wijn uit. ‘Haal maar gauw een glas,’ zegt hij lachend, ‘dan kunnen we proosten op dit avontuur.’

De eerste mijlen op 90 Miles Beach

Nog 3.028 kilometer te gaan

Ik slaap niet echt goed. Voortdurend schrik ik wakker van beestjes die onder het tentzeil door kruipen en van iets – waarschijnlijk een possum – dat rond mijn tent snuffelt. Als in de ochtend het licht door mijn tentzeil schijnt, hoor ik hoe Harry en Sophie hun spullen inpakken en besluit ik zelf om ook maar op te staan. Ondanks de slechte nachtrust voel ik me behoorlijk fit als ik even later met mijn wandelschoenen door het duinzand slof. Ik klim hoger en hoger, totdat de grond onder mijn voeten vaster wordt. De zon schijnt fel, waardoor de kleuren van de zee en de planten feller lijken. Op mijn voorhoofd vormen zich kleine zweetdruppels. Vanaf de top van de heuvel kijk ik over een eentonig landschap dat bestaat uit drie brede stroken. Zo ver als ik kan kijken zie ik een kaarsrechte kustlijn, een breed grijsbruin strand en een vlak groen landschap. Verder niets. Er zijn geen bergen, huizen, wegen en geen andere mensen. Dit is onmiskenbaar 90 Miles Beach, het strand waarvoor ik drie of vier dagen nodig zal hebben om de andere kant te bereiken.

Het strand is breed, zeker honderd meter, de duinen zijn laag. Ik loop dicht bij de branding, want daar is de ondergrond het hardst. Al gauw worden de heuvels achter me kleiner, tot ze verdwijnen achter de horizon. Het landschap achter me ziet er nu exact hetzelfde uit als het landschap dat voor me ligt. Na een paar uur lopen lijkt het landschap nog steeds onveranderd. De gelijkenis is zó sterk dat ik me af begin te vragen of ik me überhaupt wel verplaatst heb. Hoelang loop ik eigenlijk al? Misschien vier uur? Het zou ook meer kunnen zijn. Ik ben vastberaden om mijn telefoon zo min mogelijk te gebruiken, enerzijds omdat ik de batterij wil sparen, anderzijds omdat

ik weet dat de klok niet sneller gaat als ik er regelmatig naar kijk. Mijn ogen staren naar de oneffenheden in het landschap, die er nauwelijks zijn. Een hele tijd focus ik me op een stipje dat langzaam groter wordt. Het lijkt een gladde steen, maar als ik dichterbij kom, zie ik tot mijn grote schrik dat het een aangespoelde dolfijn is. Een straaltje bloed kleurt het grijze strand en vindt zijn weg terug richting de zee. Ik kan niks doen, ik moet verder, verder over het eindeloze strand. Ik kijk omlaag, naar mijn nieuwe wandelschoenen en mijn witte benen die onder mijn korte sportbroek uitkomen. Zo zou ik in Nederland niet rondlopen, in ieder geval niet op plekken waar veel mensen komen. Ik haat het om mijn blote benen te laten zien in het openbaar. Ik loop niet graag in bikini en ik draag niet graag rokjes.

Toen ik een jaar of acht was, kreeg ik een nieuw turnpakje. Het was een zwart met geel pakje gemaakt van heel zachte stof. Ik was er trots op. Alleen de selectie turnsters kregen zo'n mooi pakje en ik voelde me speciaal omdat ik het mocht dragen. Ik zat op de achterbank van de auto, zenuwachtig voor de eerste wedstrijd van het seizoen. Over mijn turnpak droeg ik een veel te groot trainingspak. Af en toe voelde ik even onder mijn trainingsjasje, de fluwelen stof was zó zacht. Mijn zusjes Stephanie en Charlotte zaten ook op de achterbank. Stephanie was twee jaar ouder en turnde zelf ook. Charlotte was nog te jong om deel te nemen aan de wedstrijd en daarom brachten we haar eerst naar Anna, onze oppas.

Anna verwelkomde ons enthousiast. 'Zijn jullie zenuwachtig voor de wedstrijd?'

We knikten. 'Ja,' zei mijn moeder, 'en vandaag is extra speciaal, want ze mogen hun nieuwe turnpakjes aan.'

'Wat leuk,' glimlachte Anna, 'mag ik ze zien?'